

Iubirea pecetluită prin legământ

Sabat după-amiază

De memorat:

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el»” (Ioan 14:23).

Multora li s-a spus că termenul grecesc *agape* redă o dragoste care îi este specifică numai lui Dumnezeu, în timp ce alți termeni, cum ar fi *phileo*, transmit alte tipuri de iubire, inferioare celei *agape*. Unii susțin și că *agape* redă o iubire unilaterală, care doar oferă, dar nu primește niciodată, o iubire complet independentă de răspunsul omului. Dar studiul atent asupra iubirii divine din Biblie arată că aceste idei, deși des întâlnite, sunt greșite. Iată de ce: (1) *Agape* face referire nu doar la iubirea lui Dumnezeu, ci și la iubirea umană, uneori chiar și la iubirea umană greșit investită (2 Timotei 4:10). (2) În toată Biblia sunt mulți alți termeni în afară de *agape* care fac referire la iubirea lui Dumnezeu. De exemplu, Isus a spus: „Tatăl Însuși vă iubește [*phileo*], pentru că M-ați iubit [*phileo*]” (Ioan 16:27). Prin urmare, *phileo* nu face referire la un tip inferior de iubire, ci inclusiv la dragostea lui Dumnezeu.

Scriptura ne învață și că iubirea lui Dumnezeu nu este unilaterală, ci profund relațională, în ideea că pentru Dumnezeu contează enorm dacă oamenii reflectă sau nu dragostea Lui în raport cu El și cu alți oameni.

Duminică, 5 ianuarie

Iubirea veșnică a lui Dumnezeu

Scriptura este clară: Dumnezeu iubește pe toată lumea. Cel mai cunoscut verset din Scriptură, Ioan 3:16, proclamă acest adevăr. Recitește-l sau spune-l din memorie!

1. Citește Psalmii 33:5 și 145:9. Ce ne învață aceste versete despre cât de mari sunt bunătatea și compasiunea lui Dumnezeu?

Psalmii 33:5

⁵ El iubește dreptatea și neprihănirea; bunătatea Domnului umple pământul.

Psalmii 145:9

⁹ Domnul este bun față de toți, și îndurărilor Lui se întind peste toate lucrările Lui.

S-ar putea ca unii să creadă că nu sunt demni de iubire sau că Dumnezeu poate iubi pe oricine altcineva, dar nu și pe ei. Dar Biblia proclamă constant că *fiecare persoană* este iubită de Dumnezeu. Nu există niciun om pe care Dumnezeu să nu îl iubească. Și, pentru că iubește pe toată lumea, Dumnezeu dorește și ca toți să fie mântuiți.

2. Studiază 2 Petru 3:9; 1 Timotei 2:4 și Ezechiel 33:11. Care este dorința lui Dumnezeu pentru toți oamenii?

2 Petru 3:9

⁹ Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

1 Timotei 2:4

⁴ care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

Ezechiel 33:11

¹¹ Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui, și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?”

Versetul de după Ioan 3:16 adaugă: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Dacă ar depinde numai de Dumnezeu, fiecare ființă umană l-ar accepta iubirea și ar fi salvată. Dar Dumnezeu nu va forța pe nimeni să primească această iubire. Oamenii sunt liberi să o accepte sau să o respingă. Și, deși unii o resping, Dumnezeu nu încetează niciodată să îi iubească. În Ieremia 31:3, El îi declară poporului Său: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea.” Și în alte părți Biblia susține că iubirea lui Dumnezeu persistă pentru totdeauna (vezi, de exemplu, Psalmul 136). Dragostea lui Dumnezeu nu se termină niciodată. Este eternă. Nouă ne este greu să înțelegem lucrul acesta pentru că adesea ne este ușor să nu îi iubim pe alții, nu-i așa? Totuși, dacă fiecare dintre noi ar putea învăța să beneficieze de realitatea acelei iubiri – adică să cunoască personal iubirea lui Dumnezeu –, cât de diferit am trăi și i-am trata pe alții!

Dacă Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, înseamnă că trebuie să iubească niște oameni destul de ticăloși, pentru că în lume sunt unii

(destul de mulți, de fapt) de-a dreptul nemernici. Ce ar trebui să ne învețe iubirea lui Dumnezeu pentru acești oameni despre modul în care să încercăm să relaționăm și noi cu ei?

Luni, 6 ianuarie

Iubirea pecetluită prin legământ

Biblia descrie adesea relația specială de iubire dintre Dumnezeu și noi folosind metafore legate de familie și legături de rudenie, în mod special metafora iubirii maritale sau materne. Acestea sunt folosite mai ales pentru a descrie relația dintre Dumnezeu și poporul cu care a încheiat un legământ. Este o relație de iubire pecetluită prin legământ, care implică nu numai dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său, ci și așteptarea ca poporul să accepte această iubire și să Îl iubească, la rândul lui, pe Dumnezeu (și pe alții).

3. Ce stă la baza legământului dintre Dumnezeu și popor, conform explicației din Deuteronomul 7:6-9?

Deuteronomul 7:6-9

⁶ Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.

⁷ Nu doar pentru că întreceti la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele.

⁸ Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui faraon, împăratul Egiptului.

⁹ Să știi, dar, că Domnul Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.

Deuteronomul 7:9 descrie un tip special de iubire pe care Dumnezeu o manifestă față de cei din poporul cu care a făcut un legământ, o relație care depinde parțial de fidelitatea sau lipsa lor de fidelitate. Iubirea lui Dumnezeu nu este condiționată, dar relația de legământ cu poporul Său este. Cuvântul tradus prin „îndurare” în Deuteronomul 7:9, *hesed*, redă exact aspectul de legământ al iubirii divine (și nu numai). *Hesed* este deseori folosit pentru a descrie măreția milei, bunătății și iubirii lui Dumnezeu. Printre altele, *hesed* face referire la blândețea sau la

dragostea statornică față de o persoană în cadrul unei relații existente de iubire reciprocă. De asemenea, descrie un sentiment care inițiază o astfel de relație, cu speranța că cealaltă parte va manifesta la rândul ei această bunătate iubitoare. *Hesed*-ul lui Dumnezeu arată că îndurarea Lui iubitoare este total demnă de încredere, consecventă și persistentă. Totuși, în același timp, primirea privilegiilor care vin odată cu *hesed* este condiționată, depinde de disponibilitatea poporului Său de a asculta și de a se achita de partea din relație (vezi 2 Samuel 22:26; 1 Împărați 8:23; Psalmii 25:10; 32:10; 2 Cronici 6:14).

Iubirea statornică a lui Dumnezeu este baza tuturor relațiilor de iubire, iar noi nu am putea niciodată egala acea iubire. Dumnezeu nu doar că ne-a adus la existență din proprie inițiativă, dar, prin Hristos, S-a dat pe Sine de bunăvoie pentru noi. Citește **Ioan 15:13**.

***Ioan 15:13** Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.*

Fără îndoială, expresia supremă a iubirii lui Dumnezeu este faptul că Domnul „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Cum poți păstra constant în gândurile tale realitatea iubirii lui Dumnezeu? De ce este important să faci lucrul acesta?

Marți, 7 ianuarie

Relație condiționată

Dumnezeu invită fiecare persoană la o relație strânsă de iubire cu El (vezi Matei 22:1-14). Răspunsul adecvat la această chemare implică ascultarea de porunca lui Dumnezeu de a-L iubi pe El și pe semenii noștri (vezi Matei 22:37-39). Va avea parte de beneficiile acestei relații cu Dumnezeu doar omul care decide de bunăvoie să-I accepte iubirea.

4. Studiază Osea 9:15; Ieremia 16:5; Romani 11:22 și Iuda 21 și meditează la posibilitatea ca privilegiile iubirii lui Dumnezeu să fie respinse și chiar pierdute.

Osea 9:15

¹⁵ „Toată răutatea lor este la Ghilgal; acolo M-am scârbit de ei. Din pricina răutății faptelor lor îi voi izgoni din Casa Mea. Nu-i mai pot iubi, toate căpeteniile lor sunt niște îndărătnici.

Ieremia 16:5

⁵ Căci așa vorbește Domnul: „Să nu intri în nicio casă de jale, să nu plângi în ea și nici să nu te bocești cu ei, căci Mi-am luat înapoi de

la poporul acesta pacea Mea, zice Domnul, bunătatea și îndurarea Mea.

Romani 11:22

²² Uită-te, dar, la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.

Iuda 21

²¹ țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.

În aceste texte și în altele, bucuria de a avea parte de privilegiile unei relații de iubire cu Dumnezeu este condiționată de răspunsul omului la iubirea Lui. Cu toate acestea, nu ar trebui să facem greșeala de a crede că Dumnezeu Se oprește vreodată din a iubi pe cineva. După cum am văzut, dragostea lui Dumnezeu este veșnică și, deși în Osea 9:15 Dumnezeu spune despre cei din poporul Său: „Nu-i mai pot iubi”, este important să nu uităm că ulterior în aceeași carte Dumnezeu declară: „Îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14:4). Osea 9:15 nu poate însemna că Dumnezeu nu Își mai iubește deloc poporul, ci cel mai probabil se referă la caracterul condiționat al unui aspect sau privilegiu din cadrul relației cu Dumnezeu. Iar modul în care răspundem la iubirea Lui este esențial pentru continuarea acestei relații. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). „Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu” (16:27).

Aceste texte și altele ne învață că păstrarea privilegiilor unei relații mântuitoare cu Dumnezeu depinde de acceptarea de către noi a iubirii lui Dumnezeu (care implică dispoziția de a fi canale ale acelei iubiri). Din nou, lucrul acesta nu înseamnă că iubirea lui Dumnezeu dispare vreodată. Așa cum nu putem opri soarele să lumineze, dar ne putem feri de razele lui, nu putem opri iubirea eternă a lui Dumnezeu, dar putem respinge definitiv o relație cu El, renunțând astfel la ceea ce oferă ea, în mod special la perspectiva vieții veșnice.

Cum pot oamenii vedea și simți realitatea iubirii lui Dumnezeu, fie că răspund sau nu la ea? De exemplu, cum transmite natura, chiar și după păcat, dragostea Lui?

Milă pierdută

Iubirea lui Dumnezeu este veșnică și întotdeauna nemeritată, dar avem posibilitatea de a o accepta sau a o respinge, însă doar pentru că Dumnezeu manifestă abundant și de bunăvoie iubirea Sa perfectă și eternă, *care precedă orice faptă a noastră* (Ieremia 31:3). Iubirea noastră pentru Dumnezeu este un răspuns la ceea ce ni s-a dat deja încă dinainte ca noi să fi cerut.

5. Ce se spune în 1 Ioan 4:7-20, mai ales în versetele 7 și 19, despre caracterul anterior al iubirii lui Dumnezeu?

1 Ioan 4:7-20

⁷ Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.

⁸ Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.

⁹ Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.

¹⁰ Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

¹¹ Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.

¹² Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.

¹³ Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.

¹⁴ Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.

¹⁵ Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.

¹⁶ Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.

¹⁷ Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.

¹⁸ În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.

¹⁹ Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.

²⁰ Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

Dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna prima. Dacă Dumnezeu nu ne-ar iubi primul, nu L-am putea iubi la rândul nostru. Deși Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a iubi și a fi iubiți, El Însuși este fundamentul și sursa întregii iubiri. Putem alege însă să acceptăm sau nu această iubire și apoi să o reflectăm în viața noastră. Acest adevăr este ilustrat în parabola lui Hristos despre robul nemilostiv (vezi Matei 18:23-36). Acesta nu ar fi putut niciodată să-i achite stăpânului ce îi datora, cei 10.000 de talanți. Un talant însemna aproximativ 6.000 de dinari, 1 dinar fiind plata pe o zi a unui muncitor de rând (compară cu Matei 20:2). Prin urmare, i-ar fi luat unui muncitor de rând 6.000 de zile să câștige 1 talant. Pornind de la premisa că un lucrător obișnuit ar lucra efectiv 300 de zile pe an, câștigând 300 de dinari într-un an, înseamnă că ar fi nevoie de aproximativ 20 de ani să plătească 1 talant, care însuma 6.000 de dinari. Pentru 10.000 de talanți ar fi necesitat muncă timp de 200.000 de ani. Pe scurt, robul nu ar fi putut *niciodată* să plătească această datorie. Dar stăpânului i s-a făcut milă de slujitorul lui și l-a iertat de bunăvoie de această datorie imensă.

Însă, atunci când acest slujitor iertat a refuzat să ierte datoria mult, mult mai mică, de 100 de dinari, unuia dintre tovarășii lui slujitori și l-a aruncat în închisoare din cauza datoriei, stăpânul s-a înfuriat și și-a retras iertarea îndurătoare. Slujitorul a pierdut iubirea și iertarea stăpânului său. Deși mila lui Dumnezeu nu se termină niciodată, omul poate respinge sau chiar renunța la beneficiile îndurării, milei lui Dumnezeu.

Gândește-te la lucruri pentru care ai fost iertat și care a fost costul iertării tale de către Isus. Ce ar trebui să îți spună lucrul acesta despre iertarea acordată de tine altora?

Joi, 9 ianuarie

„Fără plată ați primit, fără plată să dați!”

La fel cum slujitorul nu ar fi putut niciodată să îi returneze stăpânului ce îi datora, nici noi nu Îl putem răsplăti vreodată pe Dumnezeu. Nu am

putea niciodată să câștigăm sau să merităm incredibila iubire divină.

Citește **Romani 5:8** și **1 Ioan 3:1**.

Romani 5:8: Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

1 Ioan 3:1 Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.

Ceea ce putem și ce ar trebui să facem este să reflectăm dragostea lui Dumnezeu față de alți oameni cât mai mult posibil. Dacă am primit atât de multă îndurare și iertare, cu cât mai mult ar trebui să manifestăm milă și iertare față de alții? Să ne amintim că slujitorul a pierdut mila și iertarea stăpânului pentru că nu le-a manifestat față de tovarășul lui de slujbă. Dacă Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu, nu vom înceta să reflectăm iubirea Lui față de alții.

6. Studiază Ioan 15:12; 1 Ioan 3:16 și 4:17-12 (?? 21). Ce te învață aceste pasaje despre relația de iubire dintre om, semenii și Dumnezeu?

Ioan 15:12

¹² Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.

1 Ioan 3:16

¹⁶ Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.

1 Ioan 4:17-21 (?)

¹⁷ Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.

¹⁸ În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.

¹⁹ Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.

²⁰ Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

²¹ Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.

Isus le-a spus ucenicilor: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14). Și ce le-a poruncit Dumnezeu? Printre altele, le-a poruncit (și ne-a poruncit și nouă) să îi iubească pe alții la

fel cum El îi iubea pe ei. Pe scurt, ar trebui să recunoaștem că ni s-a iertat o datorie infinită, de neachitat de către noi, dar care a fost achitată numai la cruce în numele nostru. Prin urmare, ar trebui să Îl iubim și să Îl lăudăm pe Dumnezeu și să trăim cu iubire și har față de alții. După cum ne învață Luca 7:47, cui i se iartă mult iubește mult, dar „cui i se iartă puțin iubește puțin”. Și care este acela dintre noi care nu realizează cât de mult i s-a iertat?

Dacă a-L iubi pe Dumnezeu presupune să-i iubim pe alții, ar trebui să împărtășim urgent mesajul dragostei lui Dumnezeu, atât prin cuvinte, cât și prin fapte. Ar trebui să-i ajutăm pe oameni în viața lor zilnică și să căutăm să fim un mijloc de transmitere a iubirii lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să-i îndreptăm spre Cel care le oferă perspectiva vieții veșnice într-un cer nou și pe un pământ nou – o creație complet nouă față de această lume, atât de stricată și de distrusă de păcat și de moarte, regretabilele roade ale respingerii iubirii lui Dumnezeu.

Ce pași preciși poți face pentru a-L iubi pe Dumnezeu prin iubirea pentru alții? Ce faci astăzi și în zilele următoare pentru a le arăta oamenilor dragostea lui Dumnezeu?

Vineri, 10 ianuarie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Calea către Hristos, cap. 11

„Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale! N-o să poți să-L faci să Se simtă împovărat, nici obosit. Dacă El ține socoteală până și de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. «Domnul este plin de milă și îndurare» (Iacov 5:11). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și ne ascultă când Îi vorbim despre ele. Adu la El orice dificultate cu care te confrunți! Nimic nu este prea mare ca să poată fi îndurat de El, deoarece El ține lumile și guvernează toate lucrările universului. Nimic din ceea ce are o legătură de vreun fel cu pacea noastră nu este prea neînsemnat ca să fie luat în considerare de El. În experiența noastră nu există niciun capitol prea întunecat ca să-l poată citi și nici încurcături prea mari ca să le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta și nicio rugăciune sinceră nu-i poate ieși de pe buze fără ca Tatăl ceresc să nu le observe, fără ca El să nu manifeste un viu interes pentru toate acestea. [...] Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt atât de

strânse și de profunde, ca și când n-ar mai fi un alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 100).

Zilnic: 2 Corinteni 3 – 9; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 2

Cine este Duhul și ce este unde este Duhul Domnului?

De ce noi „nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire”?

Îi părea rău apostolului că i-a întristat pe corinteni prin epistola dintâi?

Cum trebuiau pregătite darurile ca „să fie gata”?

Prin ce se deosebeau bărbații care aveau să fie învățătorii lumii?